

TÍTOL: **La cadira buida**

VALOR: Quan ens adonem de l'afecte que ens tenen, descobrim que som importants per a algú.

IOLANDA: Si de trenta persones en falta una, no es fàcil adonar-se'n. Per això em vaig alegrar molt quan el meu germà em va explicar el que havia passat.

TIMBRE DE TELÈFON

XAVIER: Ha tingut apendicitis.

TIMBRE DE TELÈFON

XAVIER: Sí, és a l'hospital, a l'habitació 205.

TIMBRE DE TELÈFON

XAVIER: No, demà tampoc no anirà a l'escola.

TIMBRE DE TELÈFON

IOLANDA: El meu germà deia que se sentia com un contestador automàtic, repetint sempre el mateix. Tots volien saber per què la meua cadira continuava estant buida.

HÈCTOR: Habitació 205. És aquí. Entrem-hi. En silenci, no ho oblideu.

TOTS: Hola, hola, hola.

IOLANDA: Hola.

MARTA: Estàs molt maca amb pijama.

HÈCTOR: Et va fer gaire mal, l'operació?

SERGI: Com és el menjar d'aquest hospital?

IOLANDA: Les atencions dels meus amics i dels meus familiars em van ajudar molt. De vegades fins i tot m'oblidava que era a l'hospital i que m'acabaven d'operar.

SERGI: Un senyor li diu a un altre: com es diu la gent de Barcelona? I l'altre respon: "Tots?"

RIALLES DE TOTS

IOLANDA: Van ser uns dies molt especials. No vaig tenir temps per al dolor ni per a l'avorriments. Si abans tenia dubtes, l'apendicitis que vaig

patir em va ajudar a deixar-los de banda: hi ha moltes persones que m'estimen i que es preocupen per mi. Fins i tot moltes més de les que jo m'imaginava.

PROFESSOR: Hola Iolanda, bona tarda...

IOLANDA: Professor Garcia!